

til Trods for, at de paagældende ikke var uddannede Teologer, dog har villet knytte dem til sig som Præster. Jeg er heller ikke sikker paa, at det, Ministeren her har foreslaaet, tilfredsstiller os. Jeg kan ikke se andet, end at den Bestemmelse, vi nu har, maa vi saa vidt muligt blive staaende ved. Jeg er enig med den højtærede Minister i, at saadanne Folk ikke skal være dagligdags Folk. Og naar det nu er en saadan Mand, der er kommet ind i et Præsteembede, en Mand, der virkelig betyder noget, og som ikke har skuffet den Menighed, der har faaet ham ind, skal det ogsaa nok i vore Dage rygtes, at det ikke er saa daarlig en Præst, og saa kan en anden Menighed godt søge at faa den Præst, eller det staaar ham frit at søge et andet Embede, naar en Menighed ønsker ham. Det, det kommer an paa, er, at de Mennesker, der kommer ind, er af den rigtige Slags, og at de kan gøre sig gældende i det Arbejde, de kommer ind i. I mange Tilfælde vil de jo faa lige Kaar med andre Præster: der er mange af dem, som nu kan søge, der faar Lov til at blive siddende i deres Embede alle deres Dage, fordi ingen vil have dem. Forskellen er derfor, naar alt kommer til alt, neppe saa stor, at man skulde slappe disse Forhold. Man maa baade fra Præstens og fra Menighedens Side være klar over, hvad man gaar ind til, naar man vælger Præst paa den Maade.

Naar vi fra vor Side har været noget betænkelige ved Loven og ogsaa har vore Betæneligheder ved fremdeles at lade disse Bestemmelser være gældende, er det, fordi vi ikke tror paa, at Loven afhjælper Præstemangelen. Selv om man vilde slappe Bestemmelserne ganske betydeligt, tror jeg ikke, man paa denne Maade vilde afhjælpe Præstemangelen. Nej, den væsentligste Grund til, at ikke tilstrækkelig mange gaar ind til det teologiske Studium, er absolut dette, at Præsterne Lønninger ikke har staaet paa Højde med Lønningerne til andre Embedsmænd med lignende Uddannelse, og før vi naar til, at Præsterne stilles paa lige Fod i denne Henseende med andre Embedsmænd, tror jeg ikke, vi faar tilstrækkelig Tilgang til det teologiske Studium. Ordføreren for Venstre udtalte før, at de indre Rørelser i Kirken havde Administrationen ikke stillet sig imod, den havde i hvert Fald staaet forstaaende overfor dem, og derfor var det godt nok, som det er. Ja, det er maaske rigtigt, hvis man taler om de aandelige Ting, og dog kan der maaske ogsaa dér,

som jeg ved andre Lejligheder har fremhævet, være noget at kritisere. Men hvad det økonomiske angaar, da har Staten ved sine Love forarmet Kirken i højeste Grad, og det er et billigt Krav, synes jeg, der Gang paa Gang er rettet til Staten, at naar den nu gennem disse Love har forarmet Kirken saaledes, at den ikke kan byde sine Tjenere en Løn i Lighed med den, andre Embedsmænd faar i lignende Stillinger, saa maa den ogsaa træde til her. Det tror jeg vilde være et af de væsentligste Momenter til at opnaa en tilstrækkelig Tilgang til det teologiske Studium.

Marie Hjelmer: Ved Forelæggelsen af dette Lovforslag mindes man om, at der endnu er et Stykke Vej tilbage, inden Ligestillingen mellem Mand og Kvinde er fuldbyrdet. Lovforslaget tænker kun paa Mænd og aabner kun dem Adgang til Præsteembeder, for Kvinder er Præstegerningen lukket Land. Hovedgrunden til, at man vedblivende nægter dem Adgang til de gejstlige Stillinger, maa naturligvis søges i en usvigelig Tro paa Mandens aandelige Overlegenhed. Jeg kan ikke se, at Mændene har en højere moralsk Standard end Kvinderne, en Standard, som skulde berettiggende dem til at faa Fortrinet fremfor disse paa et Omraade, der netop kræver et højt moralsk Stade. Jeg kan nok indrømme, at Mændene i Almindelighed er i Besiddelse af en skarpere Dømmekraft, en mere udviklet Tænkeevne, men er det nu netop de Egenskaber, en Sjælesørger mest har Brug for? Er det den skarpe Tanke, der spørges om i Troens Verden? Tværtimod, her, hvor Forstanden maa tages fangen, her er det andre Centrere i Menneskets intellektuelle Liv, der fortrinnsvis maa udvikles, nemlig Hjertets, Følelsens, og jeg er af den Formening, at paa dette Omraade staaar Mændene tilbage for Kvinderne. Der er ved tidligere Forhandlinger om dette Spørgsmaal draget mange flere Synspunkter frem, som jeg ikke vil gentage eller komme ind paa — det er jo i det hele taget et lille Sidespring fra Lovforslaget, jeg er inde paa; men dog maa det vel være tilladt at tale om, hvad man savner i et Lovforslag, og det, jeg savner, er altsaa, at man ikke ved denne Lejlighed har kunnet føje det lille Ord „Kvinder“ ind ved Siden af „Mænd“, hvilket selvfølgelig vilde betinge en Ændring i Lov Nr. 100 af 4. Marts 1921.

Ministeren taler om, at man gerne vil give Mennesker med ganske særlige Kva-